

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 432/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Alexandrom Parajosom, Skladná 236/64, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 33 Cb 67/2015 z 13. februára 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 41/2018 z 25. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 33 Cb 67/2015 z 13. februára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 41/2018 z 25. októbra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného stranou sporu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 33 Cb 67/2015 o zaplatenie sumy 166,27 € s príslušenstvom (ďalej len „napadnuté konanie“), a to na základe žaloby podanej obchodnou spoločnosťou Orange Slovensko, a. s., [REDACTED], [REDACTED], Metodova 8, Bratislava (ďalej len „žalobca“), z titulu nezaplatenia ceny za poskytnuté služby a zmluvnej pokuty.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 166,27 € s 0,05 % úrokom z omeškania denne od 26. apríla 2017 do zaplatenia a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľom napadnutým rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že ústavnú sťažnosť podáva z dôvodu, že okresný súd, ako ani krajský súd neposúdili v napadnutom konaní „kardinálnu otázku“, ktorou je posúdenie právneho vzťahu medzi sťažovateľom a žalobcom a s tým spojené následné posúdenie záväznosti všeobecných obchodných podmienok.

6. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza: «*To, že bol sťažovateľ v čase uzatvárania Zmluvy advokátom neznamená, že nemôže vystupovať v roli spotrebiteľa (a teda „slabšej“ zmluvnej strany). Ako už bolo vyššie spomenuté, vždy je rozhodujúca otázka, ktorý zo subjektov právneho vzťahu vo vzťahu k povahe služby (tovaru) vystupuje v rámci svojej podnikateľskej činnosti, čo je v tunajšom prípade nepochybné, že spoločnosť Orange Slovensko, a. s. Preto keďže spoločnosť Orange Slovensko, a. s. preukázateľne neoboznámila sťažovateľa so svojimi VP, „argumentum a contrario“ VP sa jednoducho nestali (nemohli stať) právne záväznými pre sťažovateľa a teda spoločnosť Orange Slovensko, a. s. sa v podstate odvolala na právny dokument, ktorý sa nestal (nemohol stať) predmetom Zmluvy, resp. zmluvného vzťahu medzi sťažovateľom a spoločnosťou Orange Slovensko, a teda „argumentum a contrario“ spoločnosť Orange Slovensko, a. s. poskytovala sťažovateľovi permanentne „vadné“ plnenie (vo svojej podstate ako „skrytá“ vada), čo v plnej miere legitimizovalo postup sťažovateľa v intenciách § 43 ods. 4 písm. c) zák. č. 610/2003 Z. z...»*

7. *Z uvedených dôvodov sú podľa názoru sťažovateľa napadnuté rozsudky „hypotetické, skutkovo nepodložené“, čo zakladá nepreskúmateľnosť a ich arbitrárnosť.*

8. *Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:*

„... jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušené bolo...

... Sťažovateľ sa týmto zároveň domáha, aby Ústavný súd Slovenskej republiky odložil vykonateľnosť napadnutých súdnych rozhodnutí - t. j. rozsudku Okresného súdu Košice II, zo dňa 13.02.2018, sp. zn.: 33Cb/67/2015, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Košice, zo dňa 25.10.2018, sp. zn.: 3Cob/41/2018 - alternatívne aby rozhodol o dočasnom opatrení...“

9. Vec bola pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) rozvrhu práce bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

16. Podľa § 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke hypotetickej právnej argumentácie okresného súdu aj krajského súdu, čo podľa názoru sťažovateľa zakladá nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutých rozsudkov, čím bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 33 Cb 67/2015 z 13. februára 2018

20. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 33 Cb 67/2015 z 13. februára 2018.

21. Z princípu subsidiarity podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

22. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto

súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

23. Sťažovateľ v tomto prípade mal v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) právo domáhať sa ochrany svojich práv v rámci podania odvolania. Túto možnosť sťažovateľ aj využil, a preto uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, pretože ten preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa.

24. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob 41/2018 z 25. októbra 2018

25. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

26. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

27. Ústavný súd v súvislosti so sťažnostnými námietkami o nesprávnosti právneho posúdenia veci krajským súdom uvádza, že v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (m. m. I. ÚS 225/03).

28. Pri hodnotení napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvoinštančného aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

29. Okresný súd v bode 15 napadnutého rozsudku uviedol: „*Obrana žalovaného, že nebol oboznámený so VZP a skutočnosť, ktoré uvádza vo svojich písomných vyjadreniach, že mal byť výslovne upozornení na články VZP, podľa názoru súdu neobstojí z dôvodu, že žalovaný ako účastník predmetnej zmluvy o pripojení prehlásil, že bol oboznámený s VZP žalobcu a s tým, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o pripojení sú vyššie uvedené prílohy. Túto skutočnosť žalovaný potvrdil svojim podpisom a skutočnosť, že žalovaný v čase uzavretia predmetnej zmluvy o pripojení bol podnikateľom podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, advokátom, neprisvedčuje žalovanému z dôvodu, že už jeho samotné podnikanie by malo byť sústredené na náležitosti zmluvy a predpoklad vyššieho právneho vedomia a ostražitosti, resp. až odborného prístupu pri uzatváraní akejkoľvek zmluvy nie iba konkrétnej zmluvy. Ako uviedol žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu, ako vyplýva z fotokópií predložených listinných dôkazov, odstúpenie od zmluvy v zmysle § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka a dôvody odstúpenia uvedené podľa názoru súdu nezodpovedajú dôvodom uvedeným v článku 4 bod 3 a článku 7 bod 3 VZP. Žalovaný nepreukázal doručenie odstúpenia od predmetnej zmluvy, ale ako vyplýva z odpovede na reklamáciu zo dňa 7.11.2012 v texte sa nachádza, že reklamácia je zo dňa 31.9.2012 a žalobca v nej poukazuje a odôvodňuje skutočnosť, resp. dôvody odstúpenia uvedené v odstúpení žalovaného zo dňa 30.9.2012 - č.l. 28. Okrem týchto skutočností žalobca v odpovedi na reklamáciu poukazuje, že rýchlosť pripojenia na internet a kvalita je vždy závislá od rádiových podmienok (blízkosť k vysielaču, poveternostné podmienky), vyťaženia siete (počet zákazníkov aktívne využívajúcich danú sieťovú bunku) a použitého mobilného zariadenia, teda od atmosférických, fyzikálnych a topografických vplyvov. Kvalitu a dostupnosť signálu môže ovplyvňovať aj konštrukcia budov. Uvádzané rýchlosti sú vždy len teoretické a nie sú garantované...“ Okresný súd s poukazom na uvedené vyhodnotil odstúpenie od zmluvy zo strany sťažovateľa z 30. septembra 2012 za neplatné a vyhodnotil, že na základe uvedeného vzniklo žalobcovi právo na uplatnenú peňažnú pohľadávku.*

30. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu, pričom k námietkam sťažovateľa, ktorý v podanom odvolaní argumentoval nevysporiadaním sa s podstatnou otázkou, a to, že za spotrebiteľa sa považuje aj advokát

s poukazom na článok 2 písm. b) smernice Rady č. 93/13 EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 3. septembra 2015 vo veci C-110/14 Horatiu Ovidiu Costea proti SC Volsbank Romania SA, nad rámec toho, čo uviedol okresný súd, poukázal v bode 20 napadnutého rozsudku na to, že „Podmienky pre odstúpenie uvedené v čl. 4.3. i upozornenie, na kvalitu signálu v čl. 7.3 VP v žiadnom prípade nemožno považovať za neprimerané v spotrebiteľských zmluvách.“.

31. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu konštatuje, že napadnutému rozsudku krajského súdu nie je (napriek pomernej stručnosti odôvodnenia, pozn.) z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Krajský súd sa v prípade posúdenia právneho vzťahu medzi sťažovateľom a žalobcom plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu, iba nad rámec vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uviedol, že relevantné podmienky nie je možné považovať za neprimerané ani v spotrebiteľských zmluvách. Vzhľadom na uvedené sú námietky sťažovateľa o nevysporiadaní sa všeobecných súdov s „kardinálnou otázkou“ právneho vzťahu medzi sťažovateľom a žalobcom zjavne neopodstatnené.

32. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že všeobecné súdy nepopreli, že aj advokát môže byť za určitých skutkových okolností spotrebiteľom, a teda „slabšou stranou“ právneho vzťahu, avšak s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti posúdili právny vzťah medzi sťažovateľom a žalobcom tak, ako je uvedené v napadnutých rozsudkoch.

33. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade

sťažovateľa nevzhliadol. Jeho ústavná sťažnosť je v podstate len nesúhlasom s rozhodnutím všeobecného súdu. Z prednesených argumentov nevyplýva nič, čo by posunulo prejednávajúcu vec do ústavnoprávnej roviny.

34. Navyše, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu (v tomto prípade konanie o zaplatenie sumy 166,27 € s príslušenstvom, pozn.), poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Posudzovaná vec takúto intenzitu zjavne nedosahuje, čo taktiež zakladá dôvod na jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (m. m. II. ÚS 297/2013, IV. ÚS 94/2014).

35. Z už uvedeného je zrejmé, že krajský súd v napadnutom konaní, ktoré vyústilo do vydania napadnutého rozsudku, ústavne akceptovateľným spôsobom aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, ich aplikácia bola v súlade s ich účelom a zmyslom, ktoré sledujú, a svoje tvrdenia riadne odôvodnil tak, že tým vytvoril preskúmateľné a odôvodnené rozhodnutie bez akýchkoľvek známkov svojvôle. Napadnutý rozsudok krajského súdu je z pohľadu už popísaných záverov ústavne udržateľný a neexistuje v tomto smere žiadny dôvod, aby ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil porušenie ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil ani také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vysloviť porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

36. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy ani k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

37. V závere ústavný súd dodáva, že vzhľadom na to, že odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi vrátane návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutých rozsudkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2019

Jana B a r i c o v á
predsedníčka senátu